

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bérczes László ügyvéd ...által képviselt felperes neve...felperesnek, a Gellér és Kis Ügyvédi Iroda ...ügyintéző: dr. Gellér Balázs József ügyvéd) által képviselt alperes neve...alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. január 17. napján hozott 1.P.633.618/2005/21. számú ítélete ellen, az alperes részéről 3. sorszámu, és a felperes 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

### Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperesnek az elégtételadásra irányuló kereseti kérelmét elutasítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 120.000 (Százhúszezer) Ft másodfokú részperköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította: az alperes azzal, hogy 2005. augusztus 10. napján 180 db „PANTENE PRO-V” megjelöléssel ellátott hajfixáló hab és 120 db „Old SPICE” megjelöléssel ellátott ajándécsomag terméket kívánt kivinni Magyarország területéről, bitorolta a felperes ...és ...lajstromszámú védjegyeit, ezért az alperest a további jogsértéstől eltiltotta. Feljogosította a felperest, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét az alperes költségén 1-1 alkalommal ¼ oldal terjedelemben, fekete-fehér kivitelben közzétegye a ... című napilapban és a ... című hetilapban. Az alperest 30 napon belül, a számla egyidejű csatolásával a jogsértő termékek eladójáról való adatszolgáltatásra is kötelezte, továbbá elrendelte az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzéssel lefoglalt termékek alperes költségén történő megsemmisítését is. Az alperest 250.000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte.

Az ítéleti tényállás szerint a felperes a jogosultja az ...elsőbbségű ...lajstromszámú „PANTENE PRO-V” szőösszetétel védjegynek a Nizzai Megállapodás 3. osztályába tartozó haj és hajás fejbőr védelmére, kezelésére, valamint szépítésére alkalmas

termékek, és az ...elsőbbségű ...lajstromszámú „OLD SPICE” szóösszetétel védjegynek, amelynek oltalma ugyancsak a 3. osztályban egyebek mellett illatszerekre és kozmetikai cikkekre terjed ki.

2005. augusztus 10-én a Vám- és Pénzügyőrség Barcsi Vámhivatal arról tájékoztatta a felperest, hogy az alperes 180 db „PANTENE PRO-V” hajfixáló hab, valamint 120 db „OLD SPICE” ajándékcsomag kiléptetését kezdeményezte, ezért a vámhatóság az árut közvetlen vámfelügyelet alá vette.

A felperes a védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezmények alkalmazása iránti keresetében előadta, hogy a közvetlen vámfelügyelet alá vett, a felperes védjegyeivel azonos megjelölésekkel ellátott termékeket az alperes a védjegyjogosult engedélye nélkül kívánta az Európai Gazdasági Térségbe (EGT) nem tartozó Bosznia-Hercegovina területére kivinni. Azt, hogy a termékeket a felperes vagy az ő engedélyével más hozta forgalomba az EGT területén, az alperesnek kell bizonyítania. Álláspontja szerint az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek eleget tett, ezért alappal érvényesítheti az objektív jogkövetkezményeket. Felszámította a vámeljárás raktározási költségeit is, amelyeket a perköltség keretében kért figyelembe venni.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta, a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 16. § (1) bekezdésében szabályozott jogkimerülésre hivatkozva, melynek folytán az árunak az EGT területéről harmadik országba szállításához nem szükséges a védjegyjogosult hozzájárulása. Álláspontja az volt, hogy a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló 2004/48. EK irányelv 7. és 9. cikke, továbbá az Európai Bíróság C-405/03. számú ügyben hozott ítélete alapján a jogsértés bizonyítása - ideértve azt is, hogy a termékeket hol hozták forgalomba - a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint a felperes kötelezettsége. Az érvényesített jogkövetkezmények elutasítását is kérte. Az elégtételadásra kötelezést azért tartotta indokolatlannak, mivel a jogsértés nem vált széles körben ismertté. Alaptalannak tekintette a felperes által érvényesíteni kívánt raktározási költséget is.

Az elsőfokú bíróság a Vt. 12. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a) pontjára, (3) bekezdésének d) pontjára és 27. §-ának (1) bekezdésére alapított döntése során abból indult ki, hogy a felperes hiteles lajstromkivonattal igazolta a védjegyoltalom fennállását és azt, hogy a vámhatósági iratokban lévő fényképeken látható felperesi védjegyek a termékeken elhelyezést nyertek. Megjegyezte, miszerint az alperes sem vitatta, hogy a védjegyek árujegyzékébe tartozó árukat szándékozott az országból kivinni.

Rámutatott arra is, hogy önmagában a termékek eredeti mivolta nem zárja ki a védjegybitorlás megállapíthatóságát, mivel közömbös, hogy a jogsértő megjelölés eredeti vagy hamisított termékeken szerepel. Kizárólag annak lett volna jelentősége, hogy az alperes rendelkezett volna a védjegyjogosult engedélyével. Az alperes azonban ilyenre nem hivatkozott.

Nem fogadta el az alperesnek a védjegyjog kimerülésére vonatkozó érvelését, és nem osztotta az alperesnek a bizonyítási teherrel kapcsolatos álláspontját sem. Úgy foglalt állást, hogy a Vt. 16. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek meglétét, ezen belül azt, hogy a termékeket - az EGT területén - a védjegyjogosult vagy más az ő kifejezett hozzájárulásával hozta forgalomba, az alperesnek kellett volna bizonyítania. Az alperes azonban e kötelezettségének nem tett eleget. Utalt arra, hogy a bíróság még csak nem is vizsgálhatta a védjegyjog kimerülését, mert az alperes - bár állítása szerint rendelkezett beszerzési számlával - a számlát nem tárta a bíróság elé.

A jogsértés megállapítása folytán alkalmazta a rendelkező rész szerinti objektív jogkövetkezményeket, amelyek érvényesítésére a felperes akkor is jogosult, ha a termékek értéke csekély, vagy, ha a jogsértés nem vált széles körben ismertté.

Nem osztotta viszont azt a felperesi álláspontot, miszerint az áru raktározásával kapcsolatban felmerült költség része lenne a perköltségnek. Ez az összeg a jogsértő áruk tárolásával összefüggésben merült fel, így legfeljebb - a jogszabályban rögzített feltételek fennállása esetén - kártérítés címén érvényesíthető. Az ügyvédi munkadíjra vonatkozóan a csatolt számlákban foglaltakkal szemben mérlegeléssel határozott. Mérlegelte, hogy a felperes a keresetlevélen kívül még két érdemi beadványt terjesztett elő és az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzés ügyében fellebbezési ellenkérelmet készített. Egy érdemi tárgyaláson vett részt, egy tárgyaláson megjelent.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét peres fél fellebbezett.

A felperes a perköltség összegére vonatkozó ítéleti rendelkezést támadta és annak a 893.102 Ft-ra való felemelését, ezen belül 343.107 Ft ügyvédi munkadíj, 42.000 Ft illeték, 508.000 Ft raktározási költség megfizetésére kötelezést kért.

Az ügyvédi munkadíj mértékét tekintve a hasonló ügyekben Magyarországon érvényesülő ügyvédi munkadíjakra, az angol jogi szaknyelv ismeretére, az adott területen szerzett gyakorlati időre és a felperesi társaság által a világ több mint 50 országába alkalmazott gyakorlatra hivatkozott. Kiemelte, hogy az ügyvédi munkadíj bruttó összeget jelent, tehát tartalmazza az iroda infrastruktúra fenntartását a posta, a telefon, a nyomtatás a fénymásolás költségeit, az eljárási illeték összegét, az irodai dolgozók munkabérét és a bérek közterheit is. Előadta, hogy többek között társasági és iparűzési adó fizetésére köteles.

Az időráfordítás körében a Vám- és Pénzügyőrség ...való kapcsolat felvételét és fenntartását is felszámította. Kérte figyelembe venni ügyfelének az egyes lépésekről való angol nyelvű tájékoztatását, a periratok szerkesztését, az alperesi periratok áttanulmányozását, valamint az elsőfokú bíróság ítéletének áttanulmányozását és továbbítását angol nyelven. Megítélése szerint mindezek indokolják a 20 órát meghaladó munkaidő felszámítását. Megjelölt egyes olyan konkrét bírósági ügyeket, amelyekben a jelenleginél magasabb ügyvédi munkadíj került megállapításra.

Külön elemezte a raktárdíjat, amelyet változatlanul a perköltség részének tekintett, kiemelve, hogy a vonatkozó jogszabályok szerint a jogsértő áruk lefoglalása és annak fenntartása folyamatosan emelkedő raktározási költségeket eredményezett.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását indítványozta.

Fellebbezésében ismételten kitért a védjegyjog kimerülésére, a bizonyítási teherrel való összefüggésében. Hivatkozott az Európai Bíróság C-405/03. számú ügyben hozott ítéletének indoklására is, amely szerint a jogalkotó a védjeggyel ellátott áruk EGT-én belüli első forgalomba hozatalának ellenőrzését a védjegyjogosultnak megengedte, de nem ismeretes az Európai Bíróság egyetlen olyan ítélete sem, amely az EGT területén lévő áru harmadik országba való kiviteléhez megkívánná a védjegyjogosult hozzájárulását.

Azzal is érvelt, hogy az áruk elleni vámhatósági intézkedésekről és az ilyen jogokat ténylegesen sértő áruk ellen hozandó intézkedésekről szóló 1383/2003/EK. rendelet is kiveszi a tárgyi hatálya alól mindazokat az eredeti árukat, amelyeket a védjegyjogosult hozzájárulása nélkül kívántak az országból kivinni.

A 2004/48/EK. irányelv 7. cikk (1) bekezdésére 9. cikk (3) bekezdésére hivatkozva azt is hangsúlyozta, hogy a jogsértés igazolása már a peres eljárást megelőző szakaszban is a felperes bizonyítási kötelezettsége körébe tartozik.

Kifejtette, hogy az áruk számtalan kereskedő, forgalmazó közvetítésével kerülhetnek az EGT területére és a bírósági gyakorlat értelmében az alperesnek akár több tíz kereskedőt, disztribútort kellene felkutatnia, amíg megtalálja azt a személyt, aki a felperestől, vagy a felperes által feljogosított személytől vásárolt. A bíróság álláspontjának elfogadása pusztán elméleti síkon is aggályos, de az üzleti élet valós folyamatait figyelembe véve, a bíróság az alperestől gyakorlatilag lehetetlen bizonyítást kíván meg.

Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság hiányolta a beszerzési számla csatolását. Előadta, hogy már az elsőfokú eljárásban indítványozta a terméket szállító ...ügyvezetőjének a megidézését, akinek tanúkénti meghallgatásától az elsőfokú bíróság tájékoztatása miatt állt el. Fellebbezéséhez csatolta a ...2005. július 29-én kelt 5.604 darab „Old Spice” ajándékcsomag beszerzésére vonatkozó számlájának másolatát.

Változatlanul kifogásolta az elégtételadás alkalmazását, mivel számítása szerint annak költségei majdnem nyolcszorosan meghaladják a termék értékét.

A terhére megállapított perköltségen belül az elsőfokú bíróság 42.000 Ft-ban jelölte meg a peres illeték összegét, annak ellenére, hogy az Itv. 39. § (3) b) pontja szerint az illeték csak 21.000 Ft.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében a per fő tárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Az alperes fellebbezési eljárás során indítványozta az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárás keretében való megkeresését. A 89/104/EGK. Irányelv 7. cikke értelmezését kérte abban a kérdésben, hogy a védjegyjogtalom megalapításához szükséges-e a felperes részéről annak bizonyítása, hogy az árukat ő hol hozta elsőként forgalomba; továbbá, hogy a jogsértőnek állított kereskedőt terheli-e a C-414/99. számú jogeset szerinti bizonyítási kötelezettség akkor is, ha a felperes az első forgalomba hozatalra vonatkozóan bizonyítást nem ajánlott fel.

A Fővárosi Ítéltábla 12. sorszámú végzésével elutasította az alperesnek az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét. Indokolása szerint az utolsó fórumként eljáró Fővárosi Ítéltáblát terheli ugyan kezdeményezési kötelezettség, de a másodfokú bíróságnak mindenképpen vizsgálnia kell az Európai Bíróság joggyakorlatában - így a 283/81. számú, úgynevezett ... ügyben - kimunkált feltételek alkalmazhatóságát.

Ennek alapján kifejtette, hogy az adott esetben - a Pp. 155/A. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó -, az Európai Közösséget létrehozó szerződés (EKSZ) 234. cikke szerint -nem indokolt az alperes által indítványozott közösségi jogszabály értelmezése, ha a jogsértés bizonyításának és kötelezettségének terhére vonatkozó kérdést az Európai Bíróság már vizsgálta és korábbi ítéleteiben eldöntötte. A ... és ...egyesített ügyekben, továbbá a C-405/03 ...ügyben kifejtettek szerint a hozzájárulásra hivatkozó kereskedőt, illetőleg a jogsértőnek állított gazdasági szereplőt terheli a védjegyjogosult beleegyezésének bizonyítása. Az alperes által felhívott C-244/00 számú ítéletének indokolása szerint ettől eltérő bizonyítási teher akkor merülhet fel, ha a harmadik fél sikeresen bizonyítja a nemzeti piacok felosztásának valós veszélyét, azt, hogy a védjegyjogosult a termékeket kizárólagos rendszerben forgalmazza. Az adott esetben azonban a főszabály irányadó - amely a hazai anyagi és eljárási joggal egyezően ítéli meg a bizonyítási teher kérdését -, ezért értelmezésre szoruló kérdés hiányában nem indokolt az Európai Bíróság megkeresésére.

A végzés ellen az alperes fellebbezése folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság, mint másodfokú bíróság Pf.IV.24.536/2008/2. számú végzésével helybenhagyta a Fővárosi Ítéltábla végzését és az alperest 10.000 Ft fellebbezési eljárási költség megfizetésére kötelezte. Rámutatott arra, miszerint a Fővárosi Ítéltábla helyesen mellőzte az előzetes döntéshozatali eljárás iránti megkeresést, mert megállapítható, hogy az Európai Bíróság a vitás közösségi jogi rendelkezést már értelmezte. Az adott esetben a C-414/99. számú ügyben egyértelműen kifejtésre került, hogy a hozzájárulásra hivatkozó kereskedőt terheli annak bizonyítása, hogy a hozzájárulást a védjegyjogosulttól megkapta. Ez a döntés összhangban áll a Pp. 164. § (1) bekezdésével is, mert a felperes nem kötelezhető védjegybitorlási perben sem

nemlegesség bizonyítására. Lényegében hasonló megállapítást tett az Európai Bíróság a C-405/03. számú ügyben is. A C-244/00. számú, úgynevezett ...ügy a jelen perben irreleváns, mert az alperes nem hivatkozott arra, hogy a felperes a nemzeti piacok felosztása mellett kizárólagos rendszerben forgalmazza a termékeit. A Legfelsőbb Bíróság utalt arra is, hogy a „védjegyoltalom megalapításához” nincs szükség az irányelv 7. cikkének értelmezésére és a „védjegyoltalom megalapításá”-nak nem feltétele annak vizsgálata, hogy az árut első alkalommal hol hozták forgalomba.

A folytatódó másodfokú eljárásban a peres felek fenntartották korábbi álláspontjukat. A felperes kiemelte, hogy az eljárás elhúzódása miatt megemelkedett raktározási költségek az alperesi indítvánnyal állnak okozati összefüggésben.

A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése csekély mértékben alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben feltárt tényállásból megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes védjegybitorlást valósított meg, és - az elégtételadást kivéve - helyesen alkalmazta a jogkövetkezményeket, és nem tévedett a felperes megillető perköltséget illetően sem. A fellebbezésekben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság a következőket emeli ki.

A per főtárgyát érintő alperesi fellebbezés középpontjában a jogkimerüléssel összefüggő bizonyítási kötelezettség, illetve a bizonyítási teher állt. Az alperes azt tartotta eldöntendő kérdésnek, hogy a terméknek az EGT területén történt forgalomba hozatal keretében kinek és meddig kell visszakövetnie a forgalmazói láncolatot és, hogy a felperesnek kell-e bizonyítania, hol hozta elsőként forgalomba a terméket, továbbá van-e az alperesnek bizonyítási kötelezettsége akkor, ha a felperes elzárkózik-e bizonyítás elől.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, hogy a Vt. 16. §-a szerint jogkimerüléssel védekező alperesnek kell bizonyítania, hogy az áru jogszerűen került az EGT területére. A másodfokú bíróság már az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elbírálása során, majd az előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelmet elutasító végzésében rámutatott arra - és ezt az álláspontot a Legfelsőbb Bíróság végzése is alátámasztotta -, hogy a védjegyjogosult engedélyére hivatkozó alperesnek kell bizonyítania, miszerint a védjegyjogosulttól engedéllyel rendelkezik és nem a védjegyjogosultat terheli bizonyítási kötelezettség abban a kérdésben, hogy nem adott ilyen engedélyt.

A védjegybitorlási perekben a törvényi tényállás megfogalmazásából következik, hogy a felperes bizonyítási kötelezettsége arra terjed ki, hogy a védjegyoltalom fennáll és, hogy a törvényben tilalmazott használati cselekmények valamelyikét az alperes megvalósította. Ezzel szemben a Pp. 164. § (1) bekezdése helyes

értelmezésével a bitorlónak állított alperesnek kell bizonyítania, hogy védjegyhasználata jogszerű, akár azért, mert a védjegyjogosult engedélyével rendelkezik vagy, mert a védjegyoltalmat korlátozó valamely más körülmény - így például a védjegyoltalom kimerülése - fennáll. Az adott esetben az alperes a védjegyhasználat jogszerűségét nem tudta bizonyítani.

Az alperes árubeszerzésre vonatkozó, csak a fellebbezési eljárásban csatolt számláját a másodfokú bíróság - a Pp. 235. § (1) bekezdése szerinti, a fellebbezési eljárásban előterjeszthető bizonyítékok körét korlátozó rendelkezés miatt - nem tudta figyelembe venni. Az alperes ugyanis nem igazolta, hogy ez a bizonyíték csak az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a tudomására. A Fővárosi Ítéltábla utal azonban arra, hogy ez a számla - még bizonyítékként elfogadása esetén sem - szolgálhatott volna az alperes teljes mentesülésére, mivel az kizárólag az egyik fajta termékre, az Old Spice ajándécsomagra vonatkozott.

Az elsőfokú bíróság a védjegybitorlás megállapítása folytán jogszerűen alkalmazta a Vt. 27. § (1) bekezdésében írt jogkövetkezményeket is, kivéve az elégtételadást, amelynek elrendelésével a másodfokú bíróság nem értett egyet.

A Vt. 27. § (1) bekezdése szerinti jogkövetkezmények objektív jellege ugyanis nem azt jelenti, hogy a védjegybitorlás megállapítása esetén az érvényesített jogkövetkezmény automatikusan alkalmazható. E jogkövetkezmények attól objektív jellegűek, hogy elrendelésükhöz nem szükséges a jogsértő magatartás felróhatósága. Az említett jogkövetkezmények alkalmazásakor mérlegelni kell a szükségesség és arányosság követelményeit. Ennek során figyelembe kell venni a jogsértés mértékét, azt a termékmennyiséget, amire nézve megvalósították, a jogsértés időtartamát, és azt is szem előtt kell tartani, hogy a jogkövetkezmény alkalmazása a szükségesnél nagyobb hátrányt ne okozzon. Az ebben az ügyben elbírált jogsértés egyszeri volt, igen kis mennyiségre vonatkozott és az alperesnek az a védekezése is helytálló volt, hogy a jogsértés nyilvánosságot nem kapott. A Fővárosi Ítéltábla azt az alperesi érvet is elfogadta, hogy a csatolt igazolás szerint az elsőfokú bíróság által elrendelt nyilvános elégtételadás költségei többszörösen meghaladnák a vám eljárás alá vont áru értékét.

Mindezek alapján nem látta indokoltnak az elégtételadás elrendelését, e részében a keresetet elutasította.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság a perköltségre vonatkozó rendelkezést illetően sem.

Tekintettel arra, hogy a felperes részéről csatolt költségösszesítés (21/F/1) nem felelt meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésében megjelölt megbízási szerződés kritériumainak. Az angol nyelv ismerete és a külföldi tapasztalatok - a magyar polgári jog szerinti szabályszerű megbízási szerződés esetén - az óradíj kikötésénél vehetők figyelembe. A periratok angol nyelvű

fordításai pedig nem az ügyvédi munkadíj, hanem a költségek keretében lennének elszámolhatók, a megfelelő bizonylatokkal alátámasztottan.

Mivel a költségösszesítés vagy számla nem pótolja a megbízási szerződést, az elsőfokú bíróság jogszerűen alkalmazta a rendelet 3. § (1) és (3) bekezdéseiben foglaltakat és a munkadíj összegszerűségét is helyesen határozta meg, megfelelően mérlegelve a felperes jogi képviselője által kifejtett tevékenységet.

Helytállóan fejtette ki azt is, miszerint a raktározási költséget nem lehet a perköltség részének tekinteni. A Pp. 75. (1) bekezdésében a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban felmerült költséget tekinti perköltségnek, azzal, hogy hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd jogtanácsos, szabadalmi ügyvivő készküldéseit és munkadíját. A raktározás kifejezetten a vámeljárással összefüggésben merült fel, a pervitelhez nincs köze, következésképp azt - amint az elsőfokú bíróság teljesen rámutatott - kártérítés címén lehet érvényesíteni, amennyiben a kártérítési felelősség feltételei fennállnak.

Ugyanakkor nem volt megalapozott az alperesnek az az észrevétele sem, miszerint az adott esetben a kereseti illeték 21.000 Ft-ban lett volna megjelölhető. Az Itv. 40. § (1) bekezdése szerint ugyanis, ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényét érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításánál az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. Az adott esetben a felperes két védjeggyel kapcsolatos bitorlás megállapítását kérte, következésképp az Itv. 39. § (3) bekezdés d) pontja szerinti meg nem állapítható érték 350.000 Ft után kétszeresen kell a 6 %-os kereseti illetéket figyelembe venni.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - részben megváltoztatta és a felperes elégtétel adásra vonatkozó keresetét elutasította.

A csekély mértékben eredményes alperesi fellebbezéssel szemben a felperes fellebbezési ellenkérelme eredményre vezetett, ezért a másodfokú perköltség megállapításánál a pernyertesség-pervesztesség aránya szerint kellett eljárni [Pp. 239. §, Pp. 81. § (1) bekezdés első mondat, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés].

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban sem tudta elfogadni megbízási szerződésnek a felperes részéről csatolt Pf.19/F/2. szám alatti egyoldalú nyilatkozatot, azonban az abban írt 190 USD óradíj nem kifogásolható. A Fővárosi Ítéltábla - kerekítéssel - 6 munkaórán belül határozta meg a kifejezetten jogi képviselettel kapcsolatos tevékenységet, és a Pf.19/F/1. alatti irat szerinti devizaárfolyammal számítottan a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint állapította meg a felperest megillető ügyvédi munkadíj összegét. A munkadíj a rendelet 4/A §-a alapján magában foglalja az áfát is.



Budapest, 2009. január 27.

. Lesenyei Terézia s.k.  
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.  
s.k.  
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsanna  
bíró

A kiadmány hitelül: